

října 1925, tudíž včas. Tím, že banka M. filiálka v H., na kterou se žalobkyně dne 28. září 1925 obrátila, by její vyrovnací splátky k 1. říjnu 1925 vyplatila, zaslala 1. října 1925 poštovnímu šekovému úřadu v Praze šek na příslušný peníz s poukazem, by z něho na přiložené složenky poukázal, pokud se týče súčtoval vyrovnací splátky v připojeném seznamu uvedené, nebyly vyrovnací splátky a mezi nimi splátka žalované firmě příslušející zaplacený, nýbrž zaplacení (§ 1412, 1424 obč. zák.), nastalo teprve, když splátka dovolatelce patřící byla jí na složenku poukázána poštovním šekovým úřadem. To se stalo dne 5. října 1925 a podle toho vyrovnací splátka připadající podle vyrovnání na den 1. října 1925, zavčas zaplacená nebyla. Naproti tomu nelze souhlasiti s vývodem dovolatelky, že se následkem tohoto opozdění stalo vyrovnání podle § 57 vyr. ř. ničím a že její pohledávka v původní výši obživla. Ustanovení § 57 vyr. ř. poslední věta, podle něhož, nesplní-li dlužník včas a plně potvrzené vyrovnání, zrušuje se vyrovnáním poskytnutá sleva a ostatní výhody, nelze, jak má za to dovolatelka, vykládati v ten rozum, že každé opozdění nebo neúplné splnění vyrovnání má v zápětí tyto následky. V plenárním rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu ze dne 9. února 1928 Pres 761/27 čís. sb. 7760 (srovnej též rozhodnutí sb. n. s. čís. 4077 a 4602) bylo zevrubně vyloženo, že omluvitelné nedopatření, které se dlužníku při plnění vyrovnání přihodí, a o něž jde i v tomto případě, kde dlužník výplatu splátky již dne 28. září 1925 zařídil a kde opozdění bylo jen nepatrné a škody nezpůsobilo, nemá v zápětí následky § 57 vyr. ř. Uplatňovati je v případě takového nedopatření odporovalo by zásadě poctivého styku (§ 914 obč. zák.) a nesrovnávalo by se s dobrými mravy (§ 879 obč. zák.). Tyto právní zásady ustanovením § 57 vyr. ř. zůstaly nedotčeny. Nelze tedy opozděnému zaplacení splátky, na 1. října 1925 připadající, přikládati účinky, které s ním spojuje dovolatelka a následkem toho nepochybily (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nižší soudy, uznávše pohledávku dovolatelky vyrovnáním za uhaslou, pokud se týče exekuci pro ni zahájenou za nepřípustnou.

Čís. 8039.

Předpis § 170 čís. 5 ex. ř. jest dán toliko pro ty třetí osoby, jichž vlastnictví nebo jiná dražbu nedopouštějí práva nejsou zapsána v pozemkové knize.

Povolil-li soud exekuci vnucenou dražbou na nemovitost, ohledně níž byl poznamenán zákaz zcizení ve prospěch určité osoby, není k rekursu oprávněn dlužník.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, R I 132/28.)

Městská obec Č. koupila od Státního pozemkového úřadu parcelu, již prodala dlužníkům k účelům stavebním s výhradou, že pozemku bude použito výhradně k postavení rodinného domku a že se stavbou bude započato nejpozději do dvou let ode dne smlouvy a že v opačném pří-

padě případně pozemek zpět do vlastnictví obce na útraty strany kupující. Odstavec 3. této smlouvy zněl: »Pozemek tento nelze po dobu 10 let ode dneška dále zciziti, leč se svolením Státního pozemkového úřadu a městské rady v Č.; toto obmezení vlastnictví budiž v pozemkové knize vyznačeno, a mělo býti v pozemkové knize poznamenáno obmezení podle čl. 3 této smlouvy, že k dalšímu zcizení do 10 let jest zapotřebí schválení městské rady v Č. a Státního pozemkového úřadu. Návrh vymáhajícího věřitele, by byla povolena exekuce vnucenou dražbou na řečený pozemek, byl soudem první stolice zamítnut, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Prohlásil-li Státní pozemkový úřad ve schvalovací doložce ze dne 29. září 1926, že se svolení podle § 37 zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. uděluje a že se současně dává svolení k tomu, by zcizený pozemek odepsán byl bez poznámky obmezení, že k dalšímu zcizení, zavazení a k pachtu potřebí jest souhlasu Státního pozemkového úřadu a práva jeho k výkupu podle § 51 a násl. tohoto zákona, a byla-li na základě toho v pozemkové knize zapsána poznámka, že k dalšímu zcizení do 10 let zapotřebí jest jen schválení městské rady v Č., pominul tím veřejný zájem na pozemku jako hospodářském pozemku, sluší v ustanoveních odst. 2 a 3 tržové smlouvy shledávati jen soukromý zájem obce města Č., který může býti uplatněn podle § 170 čís. 5 ex. ř., který však nemůže vaditi tomu, by nemohla býti povolena exekuce vnucenou dražbou nemovitosti původně část rolnického nedílu tvořící.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs dlužníků.

D ů v o d y:

Poznámka zákazu zcizení zní toliko ve prospěch městské rady v Č. a to v ten rozum, že k zcizení do 10 let potřebí jejího schválení, přichází tedy v úvahu toliko tato rada a nikoli již Státní pozemkový úřad. Co se týče městské rady, mylí se sice rekursní soud, že tato mohla by své právo uplatňovati pouze ve smyslu § 170 čís. 5 ex. ř., neboť tento předpis dán jest toliko pro ty třetí osoby, jichž vlastnická nebo jiná dražbu nedopouštějící práva nejsou v knihách zapsána, tak na př. pro ty, kdo nemovitost nebo její část nabyli vydržením let a posud do knih nepřišli, naprosto se však nevztahuje na osoby, pro něž práva v knihách zapsána, takže je soudy ex offo při vyřizování žádosti za dražbu podle předpisu § 136 čtvrtý odstavec ex. ř. pokud jde o povolení dražby, a podle předpisů knihovního zákona § 94 čís. 1 a 2 a poslední odstavec, pokud jde o poznámku dražebního řízení, zápisů těch dbáti musí; avšak když v projednávaném případě soud rekursní to přehlédl a dražbu povolil a knihovní poznámku dražebního řízení nařídil, nebyla tím dotčena práva dlužníková a není tedy tento k rekursu dovolacímu oprávněn, nýbrž dotčena byla toliko práva městské rady v Č., která jediné tedy jest k rekursu oprávněna.